

CĂLIN PIESCU

TIMIȘOARA – CALEIDOSCOP DE AMINTIRI

Partea V

Partea I

http://www.bjt2006.org/CP_Amintiri1_2924.pdf

Partea II

http://www.bjt2006.org/CP_Amintiri2_3924.pdf

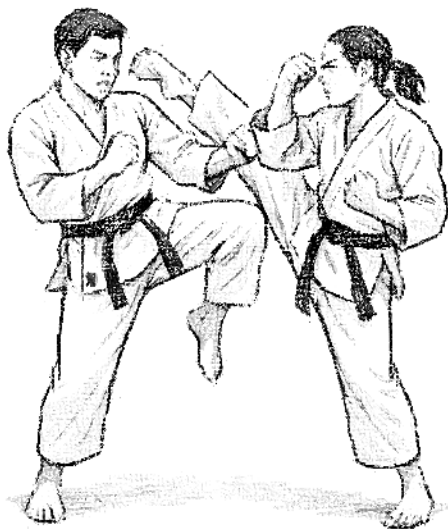
Partea III

https://www.bjt2006.org/CP_Amintiri3_5124.pdf

Partea IV

https://www.bjt2006.org/CP_Amintiri4_1225.pdf

Karate și Revoluția

Imagine realizată prin IA

De mic copil, la cinci ani am început să fac sport, am făcut înot și baschet de performanță, iar în 1977, la vârsta de cincisprezece ani, m-am apucat de karate. Karate-do de fapt nu este un sport, ci o artă marțială, un do, o cale în viață. Karatele însă nu era văzut cu ochi buni de Securitate și ca atare uneori era tolerat, alteori interzis. Nu existau nici antrenori oficiali. Primul care a început

să predea karate în Timișoara a fost Harry Popovici, antrenor de judo pentru copiii de la Palatul Pionierilor, și totodată profesor de geografie la liceul „Lenau”. În clasa a V-a, în a doua oră de geografie, mi-a dat singura de notă de 1 din viața mea. Câte un 3 sau 4 am primit de mai multe ori, nota 2 niciodată. Iar dacă nota 3 și 4 se dădea pentru neștiință, iar 2 pentru nici un fel de cunoștințe, nota 1 se acorda pentru motive de comportament, de exemplu pentru copiat. Iar eu m-am dus acasă cu nota 1 și i-am putut spune mamei mele că am primit nota 1 nu pentru că nu am știut, ci pentru că știind i-am șoptit colegului Meinhard, care nu știa nimic. Harry Popovici a fost suficient de domn încât să mă mai asculte de două ori în timpul acelui prim trimestru școlar și să reușesc să îmi dreg media la 7.

Harry a învățat karate din cărți, unde tehnicile erau numite și reprezentate prin desene sau în cel mai bun caz prin fotografii. Dar una este să vezi o fotografie și alta să îți arate cineva pe viu cum se execută mișcarea. Totuși lui Harry Popovici i se cuvine tot respectul pentru că a avut curiozitatea, curajul și înțelepciunea să înțeleagă în mare mișcările și apoi să le predea elevilor săi. Dintre aceștia s-au format următoarea generație de instructori de karate timișoreni, precum Dan Chinda, Mihai Cioroianu, Dorin „Oyama” Jura și Dan Marcu. „Oyama” era numit admirativ de elevii săi după un mare sensei, un mare maestru japonez. Iar această generație de instructori a ajuns să instruiască ceea ce eu aș numi a doua generație de karateka timișoreni, din care am făcut și eu parte.

Vineri, în 15 decembrie 1989, urma să plecăm cu trenul de noapte la București, unde sâmbătă și duminică, în 16-17 decembrie, urma să aibă loc ceea ce ar fi fost primele campionate naționale de karate din România. Pentru a decide cine să plece și să reprezinte Timișoara la București a avut loc un mic concurs de selecție, în rotonda de la Casa Tineretului, de lângă stadionul numit pe atunci ”1 Mai”. Deși am luptat între noi, elevii diverselor școli de karate din Timișoara, ai căror instructori nu se înțelegeau între ei și se bârfeau între ei că ceilalți habar nu au de karate, noi ne-am înțeles destul de bine și am decis cine să meargă la București. Nu știu dacă au fost aleși chiar cei mai buni sau nu, dar alegerea s-a făcut fără certuri.

Seara, înainte de a porni spre Gara de Nord, am mai mers să conduc antrenamentul grupului meu de karate în sala de sport a clădirii Politehnicii de la ”Electro Veche”, care până în 1948 a fost

liceul „Piarist” iar astăzi este liceul catolic „Gerhardinum”. Mi-am luat bagajul pentru București cu mine la antrenament, de unde intenționez să merg direct la Gara de Nord, distanță de aproximativ 1 km și, când să ies pe ușă, sună telefonul și Leonte, unul dintre prietenii tatălui meu, îi spune:

– Trece istoria pe lângă tine!

– Unde? l-a întrebat tata.

– La Maria, i-a spus Leonte.

– Mă duc, a răspuns tata.

Atât a fost întregul dialog, dar s-a înțeles foarte bine că se întâmplă ceva important în Piața Sfânta Maria. Am înțeles și eu, pentru că vizitând-o pe Judy, care stătea pe Str. Treboniu Laurean, la 200 m de parohia Bisericii Reformată, aflasem cu doar două, trei săptămâni mai devreme despre existența pastorului Tökös László, care urma să fie mutat contra voinței sale și a enoriașilor săi de la Timișoara la Oradea. Așa că, după antrenament, în loc să merg direct pe Bulevardul Republicii la Gara de Nord, am făcut un ocol pe la Maria, unde pe la ora 22 erau deja strânse peste o mie de persoane. Nu am rămas, am plecat repede la gară și la București. Când sâmbătă le-am povestit noi, cei din Timișoara, bucureștenilor și celorlalți din țară că în orașul nostru, vineri seara, se adunaseră deja o mie de oameni nemulțumiți, nu au vrut să ne creadă. A urmat competiția de sâmbătă și duminică, iar seara, înainte de a pleca înapoi la Timișoara cu trenul de noapte, Tanti Aura, sora bunicii, la care stăteam de fiecare dată în București, mi-a zis de trei ori la rând, în decurs de numai cinci secunde și cu un ton deosebit de îngrijorat, dându-mi de fapt un ordin: „Sună-i pe părinți!” Pentru că modul ei de a vorbi a fost așa de deosebit de cel uzual, blând, când am auzit vocea tatălui meu spunând „Alo?”, l-am întrebat direct: „Ce se întâmplă, se trage în Timișoara?” Și el mi-a răspuns: „Da, ai grijă ce faci când ajungi!” În tren, le-am povestit celorlalți timișoreni dialogul avut cu tata și nu au putut să mă creadă. Când însă ne-am dat jos din tren și am ieșit din Gara de Nord, am văzut peste drum vitrine sparte, urme de fum pe ziduri și mașini arse. Am realizat atunci cu toții că s-a întâmplat ceva drastic. Dar nu e cazul să insist acum mai mult asupra subiectului Revoluției.

Ultima mea amintire de timișorean rezident, pentru că am rămas timișorean în suflet și acum, după peste 30 de ani de trai fericit în Augsburg și Viena, este legată tot de karate. După căderea regimului comunist în decembrie 1989, au urmat mai multe schimbări radicale. Una dintre

primele pentru mine a fost că am primit, în februarie 1990, primul meu pașaport turistic după ce am stat la coadă o noapte întreagă și geroasă pentru a-mi depune actele. La doar câteva zile după aceea am mers cu trenul la Praga, Dresda, Berlin (Ost) și Viena. A fost împlinirea unui vis. Cum am lucrat trei veri ca ghid pe litoral pentru turiștii din RDG, cunoșteam foarte multă lume care mă invitase să îi vizitez, dar cele două cereri de eliberare a unui pașaport pentru a vizita R.D.G.-ul „înfrățit” mi-au fost ambele respinse. La Viena, în ultima etapă a călătoriei mele, am stat timp de o săptămână la o verișoară, și de fapt am stat la vreo 50 de km la est de Viena, dar cu trenul ajungeam zilnic fără probleme în capitala Austriei. Într-una din zile, am căutat în cartea de telefon Österreichischer Karateverband (Federația de Karate Austriacă), am sunat și președintele ei m-a invitat să î fac o vizită. M-a primit cu multă simpatie și la plecare mi-a mai și dat 200 de șilingi din caseria Federației, contra chitanță și semnătură, deși mie nici prin cap nu îmi trecuse acest lucru. Nu aveam neapărat nevoie de acești bani, dar pot spune că mi-au prins bine.

Tot pe atunci s-a înființat în România și F.R.A.M., adică Federația Română de Arte Marțiale. Prin martie sau aprilie, F.R.A.M. a fost informată că și România este invitată pentru prima dată să participe la Campionatele Europene de Karate, a 25-a lor ediție, ce va avea loc la Viena între 2-4 mai, 1990. Președintele federației, Dan Macoveanu, și secretarul general/ antrenorul federal, Vasile Manea, ambii bucureșteni, ne-au informat că va participa o delegație de cinci sportivi. Cei doi funcționari de la București urmau să zboare la Viena, iar sportivilor li s-a cerut să vină pe cont propriu, fiind invitați de Federația Austriacă și avînd totul rezolvat: cazare, masă, taxă de participare. Cei cinci sportivi nominalizați de ei au fost Mihai Hanga și Radu... de la Oradea, Dan Deac, Adrian Nagel și eu din Timișoara. Ne-am urcat noi cinci în Dacia 1300 a lui Dan Deac, am plecat și ajuns cu bine la Viena, ne-am prezentat la locul de întâlnire, care a fost piramida din Vösendorf, care pe atunci avea și un hotel cu o piscină cu lagune, insulițe și chiar și palmieri. Am rămas uimiți când am văzut ce minunăție se afla sub acea piramidă de sticlă.

Dan Deac, Adi Nagel, Radu și Mihai Hanga

După care l-am văzut pe președintele Federației Austriece și m-am prezentat la el, pentru a-l anunța că am sosit și noi, delegația din România. Când m-a văzut, a fost rândul lui să rămână uimit:

– Ce faceți aici?

– Am venit să participăm la Campionatele Europene!

– Și unde veți sta?

– Noi nu știm, credeam că dumneavoastră ne-ați aranjat și rezervat cazarea.

– De ce nu ne-ați anunțat din timp? V-am fi cazat la o Jugendherberge cu 50 de șilingi pe noapte. Ce veți face acum? Cum ați putut fi așa de inconștienți?!

Și a urmat o ceartă de mi-a venit să mă ascund într-o gaură de șarpe, dar nu am văzut nici una. Noroc că a trecut un prieten de-al președintelui Federației Austriece pe lângă noi și auzind perdaful pe care tocmai îl primeam, l-a întrebat pe președinte ce am făcut de mă ceartă așa de tare. La care președintele mi-a spus:

– A nu, nu am nimic cu tine, nu pe tine te cert, tu nu ai nici o vină! Dar tu ești singurul care vorbește germana și mă înțelege.

După care a devenit din nou jovial, încurajator și ne-a rezolvat cazarea la Novotel, unde locuiau și ceilalți sportivi din țările estice, dar ei o făceau pe banii Federației lor, în timp ce nouă ne-au acoperit austriecii costurile. Evident că președintele și antrenorul au venit pe banii F.R.A.M. și au locuit la piramidă. Am rămas cu impresia că cel puțin antrenorul era în oraș în timpul competiției, la cumpărături, dar poate că mă înșală memoria. Rezultatele noastre au fost previzibile: toți ceilalți patru au ieșit din primul tur, iar pe mine nu m-au mai lăsat să concurez, ca nu cumva să pățesc ceva. Deși stilul Shotokan este non-contact, adică lovitura se oprește chiar înainte de atingerea adversarului, totuși mai poate să scape controlul unuia sau altuia dintre luptători, iar blocarea atacurilor adverse se face cu mâinile și picioarele în plin contact, deci oricând se poate rupe un membru. Și cum ceilalți patru coechipieri au văzut că am rezolvat cazarea, masa și participarea pentru că am vorbit germana cu organizatorii, engleza și franceza cu alte echipe pentru a participa la stagii internaționale, m-au convins să nu lupt pentru a nu mă accidenta. Probabil că eram și cel mai slab dintre toți cei cinci, dar am rămas cu regretul de a nu fi luptat la Campionatele Europene de Karate! Nu doar eu în februarie, ci și ceilalți colegi au primit în luna mai, fiecare, câte 200 de șilingi din caseria Federației Austriece. Cu toată cearta primită la început, trebuie să mărturisesc că președintele Federației Austriece a fost un domn cu noi și ne-a ajutat imens!

Între timp, în mai 1990, situația a luat o întorsătură negativă. Avusese deja loc „Proclamația de la Timișoara”, Iliescu ne-a numit golani, bursele de studii în străinătate oferite de statele vestice au fost date tot fiilor și ficelor „lor” (conform cuvintelor lui Caragiale: ”La vremuri noi, tot noi.”) și se născuse fenomenul Pieței Universității la București. Așa încât am mers la Ambasada Germană în 11 - 12 iunie și mi-am luat o viză turistică pentru Germania. Pentru Austria în februarie încă nu fusese nevoie, dar în mai 1990 era deja necesară. Pentru Campionatele Europene toți cei cinci sportivi am avut pașapoartele albastre, de serviciu, care nu necesitau viză pentru intrarea în Austria. Țin minte că în 12 iunie la București am vizitat și Piața Universității, unde era tabăra de corturi a demonstranților anticomuniști, și m-am întors la Timișoara. A doua zi a început Mineriada, iar eu am plecat în 17 iunie definitiv în Germania. Nu am emigrat ca urmare a Mineriadei, ci pentru că mă hotărâsem deja de ceva vreme să plec.

EPILOG

În anul 2015 am fost admis în Malteser Hospitaldienst Austria (Serviciul de Ajutor Maltez din Austria), unde am desfășurat o activitate caritabilă până în anul 2021. Serviciile care mi-au plăcut cel mai mult și pe care le-am efectuat și cel mai des au fost cele de asistent medical în Ärztfunkdienst, un serviciu de „medic de casă pe roți”, care merge la bolnavi în timpul nopții sau la sfârșitul de săptămână. Nu este un medic de prim ajutor, care de obicei e solicitat de asistenții de pe ambulanțe, ci are rolul unui medic de casă. Acesta este chemat când pacientul are febră, dureri, hipertensiune sau i s-au terminat medicamentele și a fost prea leneș să meargă la medicul lui de familie să își ia rețeta. Rolul meu era în primul rând cel de șofer, apoi trebuia să duc rucsacul cu medicamente, să pregătesc injecțiile și să fiu și un martor sau chiar un fel de gardă a medicului. Exista, de pildă, un oarecare risc dacă o doctoriță ar fi intrat neînsoțită într-o locuință cu mai mulți tineri. Am intrat de mai multe ori în asemenea locuințe, dar pentru că o însoțeam, nu era singură și avea o oarecare siguranță. Am făcut aceste servicii vinerea, de la ora 18 la 6 dimineața, iar sâmbăta încercam să mă odihnesc, să îmi recuperez somnul.

În anul 2019, s-a întâmplat să primim un apel pe la 3 dimineata. De obicei, apelul era transmis prin internet pe o tabletă aflată la medic, iar datele transmise erau numele pacientului, adresa și o scurtă descriere a simptomelor. De fiecare dată medicul îmi transmitea adresa, o introduceam în navigator și porneam spre pacient. Dacă sistemul spunea că ar fi un caz de urgență, porneam și girofarul. De această dată, pacientul era neliniștit, suferise de un atac cu delir, de halucinații, suferind de demență senilă, iar soția sa a anunțat dispeceratul. Am ajuns la pacient, medicul a început să îl examineze, în timp ce eu am introdus în tabletă „eCardul”, cardul electronic de sănătate, pentru a prelua datele pacientului în sistem. Astfel am aflat cum se numește pacientul și am întrebat-o pe soție:

- Nu a făcut karate?
- Ba da!
- Și nu a fost președintele Federației Austriece de Karate?
- Ba da!
- A lucrat și la Asociația Austriacă de Turism?
- Da, dar de unde știti toate acestea?

– Pentru că în urmă cu 29 de ani ne-a ajutat foarte mult pe mine și pe coechipierii mei veniți din România!

I-am spus bolnavului pe nume, i-am povestit cine sunt, că am fost la Campionatele Europene de Karate, că m-a ajutat și că îi sunt foarte recunoscător. El trăia în lumea lui și văzuse cine știe ce imagini pe perete care l-au tulburat așa de mult încât soția lui ne-a chemat. Dar când a auzit de karate, ochii i s-au luminat și a părut să intre într-o altă lume, una în care se vedea că îi este foarte bine. Iar pentru mine a fost o satisfacție deosebită să știu că am putut să îi întorc măcar într-o mică măsură amabilitatea pe care a avut-o cu noi și bucuria pe care mi-a făcut-o în 1990!

Notiță biografică

Călin Piescu s-a născut la Timișoara în anul 1962, a urmat între 1968 și 1980 Liceul „Nicolaus Lenau” cu predare în limba germană din Timișoara și apoi secția de Inginerie Electronică și Telecomunicații a Institutului Politehnic „Traian Vuia” din Timișoara, promoția 1986. Între 2010 și 2012 urmează cursurile de masterat ale Facultății de Arte și Design, secția Foto – Video, din cadrul Universității de Vest din Timișoara și apoi, între 2012 și 2014, cursurile de masterat ale Facultății de Teologie Romano-Catolică din cadrul Universității din București. Emigrează în iunie 1990 în Germania, unde își începe activitatea de inginer electronist la Siemens în Augsburg, lucrând în diverse domenii de activitate. Din 2003 se mută la Viena unde trăiește și astăzi și continuă să lucreze pentru Siemens. A realizat trei expoziții personale și a participat la mai multe expoziții de grup de fotografie, fiind admis în iulie 2022 ca membru stagiar în Uniunea Artiștilor Plastici din România, Filiala Timișoara.